

gaa ud fra, at et saadant Aktieselskab stadig maa. Endvidere er der en Bestemmelse om, at et saadant Aktieselskab ikke maa ubetale Udbytte udover Nationalbankens Diskontosats minus 2 pCt. i disse to Aar; men i Lovforslaget foreligger der ikke noget som helst om, hvad der skal ske, efter at de to Aar er gaaet. Efter de to Aars Forløb maa jeg gaa ud fra, at de paagældende maa bære sig ad akkurat, som de vil, baade med Hensyn til Tantieme og Udbetaling af Udbytte. Men naar det er Tilfældet, tillader jeg mig at tro, at de paagældende Fabrikker vil se med stor Sindsro paa, at der bliver lagt et saadant Baand paa dem. Jeg tror, at man kort og klart kan sige, at dette Baand ikke har nogen som helst reel Betydning til Sikring af Forbrugerne overfor Indehaverne af de paagældende Bedrifter.

Ser man derimod paa den anden Part i Forholdet, der ogsaa skulde give Bidrag, nemlig Arbejderne, maa jeg sige, at her er Ydelsen reel nok. Her foreslaar Ministeriet uden Hensyn til, at Skotøjsarbejdernes Lønninger ligger betydelig under Gennemsnittet af Industriarbejdernes Lønninger, uden Hensyn til, at Skotøjsarbejderne har faaet den største Reduktion i deres Lønninger, der har fundet Sted indenfor de faglærte Arbejdes Kreds, en Ordning, der, hvis den blev accepteret, vilde have til Følge enten en Nedsættelse af Lønnen paa ca. 20 pCt. eller en dertil svarende Forlængelse af Arbejdstiden uden yderligere Vederlag. Jeg vil her nævne en kurios Ting ved Ministerens Forslag paa dette Omraade. Man vil se, at Ministeren har indrettet det saa snedigt, at efter disse Regler vil Forholdet være, at de Arbejdere, der ønsker at bevare den korte Arbejdstid, vil faa mindre i Timeløn end de, der ønsker at gaa ind under den længere Arbejdstid. Medens det ellers er den almindelig fastslaaede Grundsætning, at Arbejdet pr. Time er mere værd, jo kortere den daglige Arbejdstid er, saa vender den højtærede Indenrigsminister ganske roligt om paa hele Forholdet og siger: Jo kortere I arbejder, jo mindre skal I have for hver Time, I arbejder. Men jeg tør vel nok sige, at det allerinteressanteste og det, som i Virkeligheden allerbedst kendetegner det Ministerium, som har fremsat Lovforslaget, er det Forhold, som jeg vil udtrykke paa den Maade, at man søger at trykke Arbejdslønnen i de paagældende Fag endda, samtidig med, at man gennemfører en uhyre forøget Toldbeskyttelse for de paagældende Arbejdsgivere, og samtidig med, at man ikke giver disse Arbejdsgivere anden For-

pligtelse end, at de ikke maa forhøje deres Priser. Men andre Ord, man nedsætter ved Lov Produktionsomkostningerne for de paagældende Arbejdsgivere, men man paa-lægger ikke disse Arbejdsgivere nogen Art af Forpligtelse til i deres Priser at tage Hensyn til denne Nedsættelse af deres Produktionsomkostninger. Jeg betænker mig ikke paa at sige, at en saadan Lovgivning er Udtryk for en mægtig Milliongave til Virksomhederne samtidig med, at de, der udfører Arbejdet, trykkes ned i deres Lønninger.

I øvrigt er der en anden interessant Ting ogsaa ved dette Lovforslag paa det Omraade, her er Tale om. Vi ved jo, hvorledes der Gang paa Gang fra Industriens og fra de to Flertalspartiers Side her i Rigsdagen er argumenteret mod 8 Timers Arbejdsdagen ud fra den Tankegang, at man maatte gaa til en længere Arbejdstid, for ellers vilde Industrien ikke kunne bestaa, den vilde ikke kunne faa sin faste Kapital forrentet med en saa kort Arbejdstid. Dette Lovforslag aabenbarer paa en ganske interessant Maade, hvorledes denne Modstand mod 8 Timers Arbejdsdagen i det Øjeblik, den omsættes i Handling, giver sig Udslag i en eneste Ting, nemlig en Forlængelse af Arbejdstiden uden Vederlag, saaledes at Bortgangen fra 8 Timers Arbejdsdagen kun betyder en Lønnedsættelse. I de $9\frac{1}{2}$ Time skal der arbejdes for den samme Løn som før i 8 Timer. For første Gang er her Masken kastet. Modstanden mod 8 Timers Arbejdsdagen er ikke begrundet i Tanken om, at det af Hensyn til den døde Kapitals Forrentning er nødvendigt, at 8 Timers Arbejdsdagen opgives; men det er ene og alene et Lønsprogsmaal, det er begrundet i Ønsket om at trykke Lønnen.

Men dertil kommer en anden Ting vedrørende dette Lovforslag. Det er jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Stauning udtalte, at med dette Lovforslag har Regeringspartierne forladt Kravet om, at Staten ikke maa gribe ind overfor de frie Overenskomster. Man kan nok saa meget sige, at det kun er Betingelser, der stilles her, og hvis ikke man vil gaa ind paa de Betingelser, kan man lade være, men Forholdet er dog det, at her er der Tale om en Industri, som Regeringen regner det nødvendigt at støtte gennem en særlig Lovgivning. Men ved Gennemførelsen af denne Lovgivning, som Regeringen selv mener er nødvendig, gaar man med til en Indblanding i det frie Kontraktsforhold og dikterer bestemte kontraktsmæssige Forhold i det Tidsrum, den skal gælde. Der var ogsaa det interessante ved